

פזמון בדמות המשרת ב"פרנקנשטיין הצעיר" מוז לאנדומלי

חדשות שמאחה את החדשות ואת פרצופם הלא-מהימין-לפעמים של עיתונאים רודפי-שעוריות. ג'ק למון ויוולטר מתאו בפינגי פונג של מישפטים שנונים.

ירושלים

*** זהו בידור (מיטשל ארצות הברית): מ.ג.מ., במחווה לעצמה ולשנות הזהב של הסרטים המוסיקליים המפוארים. הזמנות להכיר את הפנינים של פרד אסטיר, ג'ינג'ר רוג'רס, ג'ין קלי ושורה ארוכה של שחקנים שידעו גם לזמר וגם לרקוד, ולשקוע בנוסטלגיה לעולם רודו של קצפת מלאכותית.

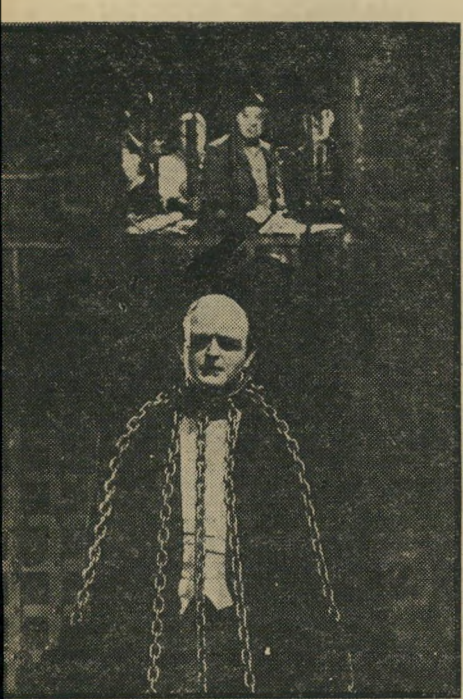
חיפה

*** המינרל הלוהט (אורה, אר-צות-הברית): אחד מסיטריה-ההצלה האופי-נתיים, עשוי במיקצועיות רבה ונותן חר-מר למחשבה על מחדלי ביטחון בבנייה שאינם נדירים גם בישראל.

*** החרדל מגרה לי את האף (עצמון, צרפת): לצחוק זה בריא, אפילו אם אין זה מחוכם יתר על המידה. המשך רעיוני, ולפי המירשם הבדוק של הבלונדי עם הנעל השחורה, עובדה, המירשם פור על גם בתל-אביב כבר 11 שבועות.

רמת-גן

*** המים וטעים (לייל, ארצות הברית): למי שאוהב להשלים את השכל-תו, סירטו השגון של בילי (כתורת רא-שית) ויילדר עם ג'ק למון, טוני קרטיס ומרילין מונרו. מצחיקון קלאסי.

בויד בדמות המיפזן לב יהודי חם

ולהיותה. בגילגולה הנוכחי מגיעה האגדה לאור-ניהם של סטודנטים לרפואה החושדים ב-מרצה שלהם, מומחה לניתוחי-מוח בשם פרדריק פרנקנסטין (כפי שהוא קורא לעצמו בעגה אמריקאית מקומית), שאין הוא אלא נכדו של הפרופסור פרנקנסטיין הידוע.

המחשבה שמשוהו מדמו המטורף של הסבא, ואולי גם מכוח יצירתו הדמיוני, עבר אליו בירושה, דוחפת את הפרופסור הצעיר ללכת בעיקבות המקורות, אל אותה עיירה בטרנסילבניה שם, בארמון על צוק סלע, שאינו אלא עותק מדויק של הארמון מסירטיה-המיפלצות המקוריים, הוא מגלה את מעבדת סבו ואינו יכול להתאפק מל-לנסות אותה. אלא שבעזרת משרת גיבן (מרטי פלדמן) ובעל אופי אינדיבידואלי אליסטי מיוחס, שותל הפרופסור בראשו של היצור שחטף (פיטר בויל) מוח של לא נורמלי שהומצא לו על-ידי משרתו בטעות, תחת מוח של מדען גאון שאותו רצה הפרופסור להנחיל ליצור שלו, וכך חלים שיבושים קלים בתוכנית: המיפלצת איננה עוד יצור אימתני מפחד מאיך כמותו, כייאם מיפלצת אנושית.

בוריס קרקוף והנשים. פיטר בויל

ויילדר בדמות פרנקנשטיין הצעיר והמיפזן דמו של סבא

סם חשמלי של ממש. כדי להכניס חיים במיפלצת מחשמל אותה הפרופסור. תהי-ליך זה השיג סטריכפאן בהשתמשו בכוח של מיליון וולט, בעזרת תחנה שהקים ב-עצמו לצורך זה. האם קרה כבר שמישהו מן השחקנים התחשמל ממש באיזון תקלה טכנית קטנטנות, כל-כך צפויה במיקרים שכאלה?

"מעולם לא", טוען סטריכפאן, "למרות שתמיד קיים סיכוי שמישהו יתנהג בטיפ-שות ולא יהיה זהיר דיה-הצורך. לי עצמי, קרתה פעם תקלה קטנה, כשהחלפתי את בוריס קארלוף במסירתו של 19 מאנצ'ו. הייתי צריך ליצור ברק כמו של מבוק, שיקפוץ מכל אחת מאצבעותיו המתכתיות ויוכל להשמיד חרב. קשרתי את עצמי ב-חוטים מבודדים לאורך ולרוחב, בקפדנות רבה כדי להשיג מכסימום ביטחון, אבל נראה שאחד החוטים נגע במשהו שהיה על הרציפה, ואירע קצר. הוקפצתי כחמישה מטרים לגובה. מאז אני זהיר יותר."

תדרין

תל-אביב

*** תמונות מחיי-נישואין (צפון, שוודיה): ניתוח מכאיב והכס של עשר שנות נישואין שעשה אינגמר ברגמן בעזרת שני שחקנים מהונגרים: ליב אולמן ואלרנד יוספסון. תווית לעיניים, ללב ול-היגיון.

*** מטירת לחי (פאר, צרפת): חילוקי-דיעות מישפתיים בין אב המנסה לגלות את הבנתו לבחו המתבגרת. לינו ונטורה בתפקיד מונגד לאופיו, ותגלית הבד הצרפתי: איובל אדגיני, מחשקים במיקצועיות.

*** כותרת ראשית (אלנבי, אר-צות-הברית): בילי ויילדר שולח חיציים מורעלים לעולם-העיתונות, ומגלה את ה-מומחה בשם קן סטריכפאן, הנחשב לקר-

מסביר, שלמרבה הפתעתו גילה את אופיה הסכסי של המיפלצת לארדווקא בתסריט, אלא לפי מה שהתרחש במקרב הנשים ה-אורחות על בימת הצילומים.

"נדמה לי שאני רואה בתגובה נשית זאת משהו מעורר-עניין ומשונה יותר מ-מחמיא. אחרי הכל, נעים לגבד להיות יר-תר מושך בעיני עצמו, מאשר להיראות כקריקטורה. אבל גשים, ככלות הכול, הן יצורים מוזרים וחסרי-פשר, והן מגיבות על גבר כשהוא מצליח להיות שונה מכל גבר אחר שהכירו בניסיון. סיפרו לי שלבוריס קרלוף היתה הצלחה רבה אצל גשים."

לאיפור יש תפקיד ראשי בפרנקנשטיין הצעיר. לפיטר בויל הוענק דיוקן שיש בו שילוב מדעים של טרור, יחד עם רח-מים וחיבה, לכן, מספר המאפר ויליאם טאטל, לא רצו לעשותו מפחיד או מבי-חיל יתר-על-המידה. לשם כך, הסתפקו בהגבהת מיצחו של בויל, ברוכסן על צידו על רקתו השמאלית. את צבע החיורון הלא-טבעי השיגו על-ידי צביעת עורו ב-גוון ירוק בהיר, הנראה לבן-חלוגי בתאורה המתאימה. גם את קרחתו הטיבעית של השחקן צבעו ירוק-בהיר.

המישהו מטר לגובה. תחפושת מוצי-לחת אחרת תודות לעבודת איפור, ב-פרנקנשטיין הצעיר, מסתירה לחלוטין את מראהו של ג'ון הקמן, המופיע בתפקיד קטן ככומר עיוור המחפש חברה, ומרמו לנסיות הומוסקסואליות עדי-כדי שהוא מפ-חיד את משרתו של הפרופסור.

צד מרתק נוסף בעבודה מאחורי-הקלי-עים בהפקת פרנקנשטיין הצעיר היה ה-פעלולים החשמליים, לכל סרט התאורה ואביזרי-החשמל שלו, אך במקרה זה דר-שה המעבדה של הפרופסור אמצעים מיר-חדים ומכונות משונות. על כך הופקד מומחה בשם קן סטריכפאן, הנחשב לקר-

לארמון-החרוף שלה: 1500 קילוגרם של מיטען מאחוריה, עם מזכירה הפרטי ריי-מונד, משרתת, שני כלבי צי-צ'ו, חתול סיאמי והגרי ויינברג אחד. המיטען כולל שני מזוויים המכילים שימורי-זמון מן ה-סופרמרקט המהודר ביותר של לונדון, היות ש"האוכל הרוסי עשיר מדי לקיב-תי". המים שבהם רוחצת ליו הם מים מווקיקים, ורק כאלה משמשים לה לשתיה.

על בימת-הצילומים, האמצעים ספרטי-ניים יותר: אין כוכבים על דלת חדר-הלבשה שלה, אלא רק פיסת-נייר צנועה הנושאת את שמה, והיא נאלצת לחלוק את חדר-האמבטייה עם אווה גארדנר. כמעט שלא נשאר זכר, כאן, לפרימדונה שהיתה, "מישקן זו עבודה קשה", היא אומרת, "ובריא לאדם לעבוד קשה. הדבר היחיד שאינני אוהבת זה לקום בשעה 7 בבוקר."

בציפור החכולה מגלמת ליו ארבעה תפקידים שונים, בסיפור שהיה עשוי לחמם את הלב אבל בינתיים רק הדליק כמה מדורות של כעס בין הצוות האמריקאי לטכנאים הרוסיים. נראה כי במילחמה הקרה המתנהלת בין הרגלי-העבודה של מיוזר ומערב לא יצליח גם הנרי קיסינג'ר לפשר.

ליו ניסתה להלך בין הטיפות, "הוליווד איננה מה שהיתה פעם", יצאה בהכרזה, פעם זו היתה קומונה, היום זו מישפחה הרוסה."

מה היתה בשבילה הוליווד למעשה? מיבחנה האמיתי הוצב בכוח האסון ש-המית את בעלה הרציני ביותר, מייק טוד, בתאונת מטוס, שבועיים אחרי שהחלה להסריט את התולה על גג לוהט — בשנת 58, והיא החליטה להתמודד עם הקולנוע ולהראות שיש לה אישיות. והרי-כחה זאת.

אחר-כך באו שני אוסקרים, גלוריה ר-מי מפחד מוורגינייה וולף, שלדעתה היה הדבר הטוב ביותר שעשתה.

ב-1973 הציג לפניה פטר לופורד, השחקן הוותיק ידידה-בנפש את הנרי ויינברג, שוויתר על עסקיו כדי ללוות את הגברת מסביב לעולם. אחרי עסקיו המפוקפקים הציבה לו ליו ייעוד חדש: צילום. אשתו לשעבר העידה עליו, שהוא "גבר במלוא מובן המילה, עם כוח-מיסכה מיני שאי אפשר לעמוד בפניו."

לגבי ליו הוכיח סבלנות בלתי-רגילה, כאשר ב-1970, בשעת אישפוז פתאומי של ליו בלונדון, כשברטון בא להתפייס לשעה קלה, לקח הנרי את חפציו והסתלק מ-ידיתה של ליו בהמתנה להודעת-הסיום של הגברת. יש הסבורים שהוא הדומה ביותר מכל הגברים של קליאופטרה, ל-טוד המנוח. נישואין? הנרי: עדיין לא. ליו: אינני רוצה לשחק בטבעות.

בקרוב

היא איזה מיפלג נחמד!

"אולי זה נשמע מצחיק, אבל הייתי צריך להיות מיפלג סכסי, כזה שמצליח לכבוש את לב הנשים. מובן שמיפלצת המחוננת בכוח-מיסכה שכזה היא תופעה יוצאת-דופן, אבל, עובדה — כזה צריך הייתי להיות."

כך מגדיר השחקן פיטר בויל את היצור הענקי ביותר והמשעשע ביותר שנוולד לקולנוע בעת האחרונה: מיפלצת ענקית בעלת מוצא גבוה, פנים חיוורות ומבע מטומטם, הצהאית לכאורה כמאיימת לורוע הרס וחורבן בכל אשר תדרוך כף-רגלה אבל, באורח מפתיע, מתגלה כיצור אנושי שחביב ורחיב-מאין כמוהו. יצור רגיש למסיקה, אוהב ילדים והולך שבי אחר מחמאות מפי ילדים. מיפלצת מוזרה זו עומדת במרכז הלהיט האחרון של הקול-נוע האמריקאי פרנקנשטיין הצעיר.

מאחורי עומד אחד היצורים המקוריים והמחוננים ביותר בקולנוע היום, מל ברוי-קס, בעלה של השחקנית אן בנקרופט. קומיקאי, יהודי כמובן, שהתחיל את דרכו בחיבור בדיחות ותוכניות-בידור ליהודים הנושפים בהרי קאסטקיל, עבר לקולנוע ויצר את אוכפים לוהטים. אחרי האוכפים בא המפיקים, שהביא לו אוסקר על התס-ריט.

אגדת-אימים גותית. פרנקנשטיין הצעיר הוא פארודיה שעשה מל ברוקס יחד עם ג'ון ויילדר, השחקן ששיתף פעולה עם הבמאי גם באוכפים הנ"ל, על בסיס הגנבלה פרנקנשטיין של מרי שלי שהוסי-רטה בשנת 1931. המספרת אגדת-אימים-גותית על פרופסור פרנקנשטיין מטרנסיל-בניה, שהצליח ליצור במעבדתו מיפלצת